

Хипотеза за любов

АЛИ ХЕЙЗЪЛУУД

Превод от английски език
Евелина Пенева

Уо

ЕГМОНТ

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The Love Hypothesis*

Copyright © 2021 by Ali Hazelwood

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in
any form. This edition published by arrangement with Berkley, an imprint
of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

All rights reserved.

Превод Евелина Пенева

© Егмонт България, 2022

Редактор Вили Вълканова

Коректор Милена Александрова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2022

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2737-8

*На моите приятелки от курса по
природо-математически и инженерни науки
(ПМИН): Кейт, Кейти, Хатун и Мар.
Per aspera ad astra*.*

---

* През трудностите към звездите (лат.). – Бел. ред.

Хипотеза (същ.) – твърдение или предложено обяснение, направено въз основа на ограничени доказателства, което се използва като начална точка за по-нататъшно проучване.

Пример: Въз основа на наличната информация и събраните досега данни, моята хипотеза е, че колкото по-далеч стоя от любовта, толкова съм по-добре.

Пролог

В интерес на истината, Олив се колебаеше за цялата тази работа с докторантурата.

И не защото не харесваше науката – напротив, *обожаваше я*. В науката се чувстваше в свои води. Причината не бяха и множеството червени предупредителни сигнали. Наясно бе, че ако се посвети години наред на работа, която ще остане недооценена и зле платена, наред с осемдесетчасова работна седмица, това *изобицо* не би се отразило благотворно на душевното ѝ здраве. Знаеше и че вечерите, прекарани в тежка работа около бунзеновата горелка, само за да открие някой незначителен научен факт, може би *не са* ключът към щастието. Осъзнаваше, че да се посвети телом и духом на научни изследвания с по някоя друга пауза, колкото да си открадне от гевреците, останали без надзор, може и *да не е* мъдър избор.

Прекрасно си даваше сметка за всички тези подробности и въпреки това не се притесняваше. Или може би се притесняваше донякъде, но знаеше, че може да се справи. Друго я възпираше да се предаде на покрития с най-лоша слава, душегубен кръг на ада, известен още и като докторска програма. Или поне беше така, докато не я поканиха на събеседване за място в катедрата по

биология на „Станфорд“ и не се натъкна на Онзи мъж, чието истинско име тя така и не научи.

Срещна го, когато се вмъкна сляпо в първата изпречила ѝ се тоалетна.

– Има ли някаква конкретна причина да плачете в моята тоалетна? Питам само от любопитство – попита я Онзи мъж.

Олив изписка. Едва успя да отвори очи от стичащите се сълзи. Погледът ѝ бе размазан. Виждаше само размити очертания – различни нечия висока, тъмнокоса фигура, облечена в черно, и... толкова.

– Аз... Това не е ли дамската тоалетна? – заекна Олив.

Мълчание. Тишина.

– Не. – Гласът му бе дълбок. Много дълбок. Наустина дълбок. *Истинска мечта.*

– Сигурен ли сте?

– Напълно.

– Наустина ли?

– Наустина, понеже това е тоалетната на моята лаборатория.

Добре. Тук я беше хванал.

– Много се извинявам. Трябва ли да...

Тя посочи към кабинката, или поне натам, където смяташе, че трябва да има такава. Макар да бяха затворени, очите ѝ пареха, затова ги стисна силно, за да намали неприятното усещане. Опитва се да избърше бузите си с ръкав, но роклята ѝ беше от тънък и евтин плат, не попиваше и наполовина колкото истинският памук. Още една от прелестите на бедността.

– Искам само да излея този реагент в мивката – обясни мъжът, но тя не го чу да се движи. Може би защото препречи пътя към умивалника. Или може би защото бе взел Олив за някоя откачалка и сега обмис-

ляше дали да не повика охраната на кампуса. Подобна стъпка набързо щеше да приключи с лелеяните ѝ мечти за докторска степен, нали така?

– Не използваме това помещение за тоалетна, а за да изхвърляме отпагъците и да мием оборудването.

– Извинявайте. Стори ми се... – Погрешно. Преценила бе погрешно, което си бе неин навик и нейно проклятие.

– Зле ли ви е? – Май наистина беше много висок. Стори ѝ се, че гласът му идва от три метра над нея.

– Не. Защо питате?

– Защото плачете. В моята тоалетна.

– Не плача. Не точно, но това са просто сълзи, нали разбирате?

– Не.

Тя въздъхна и се опря на облицованата с плочки стена.

– Заради лещите е. Отдавна трябваше да ги сменя, а и без това не са много качествени. Дразнят ми очите. Свалих ги, но... – Сви рамене, надяваше се, в негова पोсока. – Нужно е малко време, за да ми мине.

– Ползвате лещи с изтекъл срок на годност, така ли? – Мъжът прозвуча така, сякаш го е обидила.

– Само малко изтекъл.

– Какво означава „малко“?

– Не знам. Няколко години?

– Моля? – изговаряше съгласните отчетливо и ясно. Решително. Прекрасно.

– Не повече от две, струва ми се.

– Само две години, така ли?

– Всичко е наред. Сроковете на годност са за безхарактерните.

Последва рязък звук, подобен на изсумтяване.

– Целта на сроковете на годност е да не ви заварвам

да хлипате в ъгъла на моята тоалетна.

Освен ако този тип не беше самият господин Станфорд, най-добре би било да престане да нарича тази тоалетна *своя*.

– Всичко е наред – махна с ръка Олив. Би завъртяла очи, ако не горяха така. – Паренето обикновено трае само няколко минути.

– Значи не ви е за първи път?

Тя се намръщи.

– Кое?

– Да ползвате лещи с изтекъл срок на годност.

– Разбира се. Контактните лещи не са никак евтини.

– Нито пък *очите*.

Аха. Добър говор.

– Дали не сме се срещали вече? Може би на снощната вечеря за кандидатите за докторската програма?

– Не.

– Не присъствахте ли?

– Избягвам подобни мероприятия.

– Ами безплатната храна?

– Не си струва заради нея да търпя толкова общи приказки.

Възможно беше да пази диета, иначе кой докторант ще ги наговори такива? А Олив беше *убедена*, че е докторант – надменният, снизходителен тон го разобличаваше. Всички докторанти бяха такива: мислеха, че са по-добри от останалите хора, само защото са имали съмнителната привилегия да моят винени мушици в името на науката срещу деветдесет цента на час. В унилата, мрачна, като взета от самия ад, среда на университета студентите, които учеха за магистърска или докторска степен, бяха от най-нисшите създания и следователно трябваше да убедят себе си, че по-доб-

ри от тях няма. Олив не беше клиничен психолог, но подобно поведение ѝ изглеждаше като взет от учебник пример за защитен механизъм.

– На събеседване за място в програмата ли сте? – попита мъжът.

– Да. За групата по биология следващата година. – Боже, очите ѝ наистина горяха. – Ами вие? – попита тя, с длани върху клепачите.

– Аз ли?

– Откога сте тук?

– Тук? – Мълчание. – От шест години. Плюс-минус.

– Майчице! И скоро ли се дипломирате?

– Аз...

Тя улови колебанието му и веднага се почувства виновна.

– Чакайте, не сте длъжен да отговаряте. Първото правило в магистърските и докторските програми гласи: не питай другите кога е защитата на дипломната им работа.

Миг тишина. Още един.

– Точно така.

– Извинявайте. – Искаше ѝ се да можеше да го вижда. Общуването и без това не ѝ се удаваше лесно; последното, което искаше, бе да е лишена и от тези малки насоки. – Не исках да говоря като родителите ви в Деня на благодарността.

Той тихо се засмя.

– И да искахте, не бихте могли.

– Ами – усмихна се тя. – Досадни родители, а?

– Още по-голяма досада е празнуването на Деня на благодарността.

– Така ви се пада на вас, американците, за това, че напуснахте Британската общност. – Протегна ръка напамет, накъдето си представи, че се намира той. – Аз

съм Олив. Кръстена съм на маслиненото дърво. – Вече се чудеше дали не се е представила на мивката за изливане на отпадъците, когато го чу да пристъпва към нея. Ръката, която обхвана нейната, бе суха, топла и толкова голяма, че би могла да обгърне целия ѝ юмрук. Всичко у този мъж май беше огромно. Височината, пръстите, гласът.

Имаше си и приятна страна.

– Не сте ли американка? – попита той.

– Канадка съм. Вижте, ако се случи да разговаряте с човек от приемната комисия, нали няма да споменавате гафа с контактните леци? Камо нищо ще лепне петно на блестящата ми кандигатура.

– Така ли мислите? – попита равнодушно мъжът.

Да можеше, би го изгледала яростно. Макар че навярно се справяше прилично с тази задача, защото той се разсмя – съвсем леко, но Олив разбра. И като че ли ѝ хареса.

Той пусна ръката ѝ и Олив едва сега осъзна, че е стискала здраво. Лошо!

– Възнамерявате ли да се запишете? – попита той.

Тя сви рамене.

– Може и да не ми предложат място.

Само че Олив и дамата с професорска титла, която проведе събеседването – доктор Аслан, наистина си бяха допаднали. Олив беше заеквала и мрънкала много по-малко от обикновено. Освен това имаше отлични оценки на приемните изпити. Понякога беше полезно да нямаш личен живот.

– В такъв случай възнамерявате ли да се запишете, ако ви предложат?

Щеше да е глупаво да откаже. Все пак това беше „Станфорд“ – и една от най-добрите програми по биология. Или поне това си повтаряше Олив, за да скрие

ужасяващата истина.

А ужасяващата истина беше, че е на път да се откаже от цялото начинание.

– Аз... може би. Трябва да кажа, че границата между избора на обещаваща кариера и жестоко да си прецакаш живота леко се поразми.

– Май вие клоните към прецакването. – Стори ѝ се, че говори с усмивка.

– Не. Ами... аз само...

– Вие само...

Олив прехапа устни.

– Ами ако не съм достатъчно добра? – избърбори тя и защо, боже, *защо* разкриваше най-големите страхове на сърчицето си пред този напълно непознат мъж, когото среща в тоалетната? Какъв смисъл имаше изобщо? Всеки път, когато споделяше съмненията си пред приятели и познати, те автоматично ѝ предлагаха едни и същи изтъркани и лишени от значение насърчителни думи. *Всичко ще е наред. Ще се справиш. Вярваме в теб.* Този мъж тук със сигурност щеше да постъпи по същия начин.

Ето сега.

Всеки момент.

Всяка секунда.

– Защо искате да учите тук?

Моля?

– Да... какво?

– Защо ви е докторска степен? Каква е причината да се стремите към нея?

Олив се прокашля.

– Винаги съм била любознателна, а докторската програма е идеалната среда да развия това качество. Тук ще усвоя важни умения за...

Мъжът изсумтя.

Тя се намръщи.

– Какво?

– Не ми предлагайте реплики, заучени от наръчника за кандидат-докторанти. *Вие* защо искате да имате докторска степен?

– Вярно е – настоя тя, но не звучеше убедително. – Искам да развия изследователските си способности...

– Не е ли, защото не знаете какво друго да правите?

– Не.

– Защото не сте си намерили работа по специалността?

– Не... Дори не съм кандидатствала за такава.

– Аха. – Той промени мястото си, неясната фигура мина покрай нея и изля някаква течност в умивалника. Олив долови мирис на ефгенол, препарат за пране, и чиста, мъжка кожа. Необичайно приятно съчетание.

– Необходимо ми е по-голяма свобода, отколкото може да ми предложи подобна работа.

– В университета няма да имате кой знае каква свобода. – Гласът му прозвуча по-близо, сякаш все още не се е отдръпнал. – Ще ви се наложи да финансирате работата чрез фондове за изследвания, за които конкуренцията е жестока. Повече пари ще печелите, ако работите от девет до пет, защото такава работа ще ви позволи и да се радвате на свободни почивни дни.

Олив се намръщи.

– Да не се опитвате да ме склоните да оттегля кандидатурата си? Това да не е някакъв вид кампания срещу онези, които ползват контактни леци с изтекъл срок на годност?

– Не.

Долови усмивка в гласа му.

– Ще си позволя да предположа, че става дума за несъобразителност от ваша страна.

– Нося ги *непрекъснато* и те почти никога...

– При това несъобразителност, която е налице от гълго време. – Той въздъхна. – Ще ви кажа следното: нямам представа дали сте достатъчно добра, но не това е въпросът, който би следвало да си зададете. Университетът е скъпо удоволствие с ниска възвращаемост. Важното е дали вашата *причина* да искате да бъдете в университета си струва. И така, защо искате да имате докторска степен, Олив?

Тя се замисли над въпроса; мисли гълго.

– Искам да намеря отговора на един определен въпрос – рече най-накрая предпазливо. – Въпрос, който се отнася до изследванията. Искам да открия отговора. – Ето. Готово. Това беше отговорът. – Отговор, който смятам, че никой друг освен мен няма да потърси и открие.

– Отговор на въпрос, така ли?

Тя усети как въздухът се раздвижи и осъзна, че мъжът вече се е облегал на умивалника.

– Да. – Устата ѝ пресъхна. – Отговор на важен за мен въпрос. И... не вярвам, че някой друг ще го открие. Никой не го е направил досега. Защото...

Защото се случи нещо. Защото искам да направя каквото зависи от мен, за да не се случва отново.

Подобни размисли бяха твърде сериозни, за да им се отдава в мрака на спуснатите си клепачи и в присъствието на непознат. Затова ги отвори; продължаваше да вижда размазано, но паренето почти беше отшумяло. Онзи мъж я наблюдаваше. Размазан по краищата, може би, но беше *там* и търпеливо я чакаше да довърши.

– За мен е важно – повтори тя. – Изследването, което искам да направя.

Олив беше на двайсет и три и сам-сама на света. Не искаше почивни дни, нито прилична заплата. Искаше

да върне времето назад. Искаше да не е така самотна. Но тъй като това беше невъзможно, се беше съсредоточила върху усилията да поправи онова, което ѝ е по силите.

Мъжът кимна и без да казва нищо, изправи гръб и тръгна към вратата. Явно си отиваше.

– Това достатъчно добра причина ли е, за да искам да уча тук? – повиши глас тя и се намрази, защото в тона ѝ се прокрадна желанието да получи одобрение. Вероятно преживяваше екзистенциална криза.

Мъжът спря и отново я погледна.

– По-добра няма.

Усмивва се, помисли си тя. Или нещо такова.

– Успех на събеседването, Олив.

– Благодаря.

Почти беше излязъл през вратата.

– Може би ще ви видя следващата година – избърбори тя и леко поруменя. – Ако ме приемат. И ако вие не сте се дипломирали.

– Може би – чу го да отговаря.

И с тези думи Онзи мъж си тръгна. Олив така и не разбра как се казва. Няколко седмици по-късно обаче, когато катедрата по биология на Станфордския университет ѝ предложи място в докторската програма, тя прие. Без да се колебае.

Глава първа

☞ **ХИПОТЕЗА:** При наличието на избор между А (леко смущаващо положение) и Б (колосален резил с опустошителни последствия), аз неизбежно ще избира Б.

Две години и единайсет месеца по-късно

В нейна защита трябва да се отбележи, че мъжът не се възпротиви особено, когато Олив го целуна.

Трябваше му миг да се нагоди – съвършено разбираемо, предвид внезапно стеклите се обстоятелства. В тази смущаваща, неловка и донякъде болезнена минута, Олив едновременно притискаше ожесточено устни към неговите и се повдигаше на пръсти, за да може устата ѝ да е на нивото на неговата. *Трябваше* ли да е толкова висок? Вероятно отстрани целувката приличаше на несклопан бой между две овнеца и тя все повече се притесняваше, че няма да се получи така, както го беше замислила. Приятелката ѝ Ан, която Олив забеляза да върви към нея преди няколко секунди, щеше да ги види и веднага да разбере, че Олив и Целувача не са двама души наред любовна среща.

После този мъчителен проточил се момент вече беше история и целувката стана... различна. Мъжът ряз-

ко си пое гъх и наклони леко глава – това накара Олив да се почувства като малка маймунка, която се катери по баобаб – а ръцете му – големи и приятно топли в хладния коридор – се склѳочиха около талията ѝ. Плъзнаха се няколко сантиметра, обгърнаха Олив и я придърпаха. Не прекалено близо, но не и прекалено далеч.

Точно колкото трябва.

Целувката приличаше повече на продължително допиране на устни до устни, отколкото на друго, но беше много приятно и за няколко секунди Олив забрави куп важни въпроси, включително факта, че се натиска със случаен непознат. Едва успя да прошепне: „Ако обичате, може ли да ви целуна?“, преди да долепи устни до неговите. Изигра цялото това представление с надеждата да заблуди Ан, най-добрата си приятелка на този свят.

Само че една хубава целувка има точно такова въздействие: кара момичето за миг да забрави всичко наоколо. Олив почувства как се разтапя на широката му, здрава и неподатлива гърд. Ръцете ѝ се насочиха от добре очертаната челюст към удивително гъстата и мека коса и после... После тя се чу да въздъхва, сякаш вече бе останала без гъх; като тухла върху главата ѝ се стовари мисълта какви ги върши. Не. О, не.

Не, не и не.

Не биваше да се наслаждава на тази целувка. При това с някакъв случаен тип.

Олив ахна и се отблъсна от него; трескаво затърси с поглед Ан. Беше единайсет вечерта, а приятелката ѝ никаква не се виждаше в синкаво осветения коридор на лабораторията по биология. Странно. Олив беше сигурна, че я видя само преди няколко секунди.

Целувача обаче продължаваше да стърчи пред нея, с разтворени устни и гърди, които се надигаха и спуска-

ха учестено, а в очите му проблясваше странно пламъче. И в този миг ѝ просветна колко огромен е мащабът на стореното от нея. *Кого именно* току-що беше...

Този неин шибан късмет.

Този-неин-шибан-късмет.

Защото доктор Адам Карлсън беше всеизвестен гадняр.

В това нямаше нищо странно, защото, за да се загържиш на позиция, по-висока от магистър или доктор – към каквато се стремеше и Олив, за жалост – се изискваше известна степен на гаднярство, щатният академичен състав стоеше на самия връх на гаднярската пирамида. Доктор Карлсън обаче беше изключителен гадняр. Или поне така се говореше.

Заради него съквартирантът на Олив, Малкълм, трябваше да зареже два изследователски проекта и най-вероятно щеше да се дипломира една година по-късно; заради него Джереми повърна от притеснение преди изпита си; той беше и единственият виновник, заради когото половината студенти в катедрата отложиха защитата на дипломните си работи. Джо – докторант от групата на Олив, който всеки вторник вечер я водеше да гледа разфокусирани европейски филми с микроскопични субтитри, беше асистент в лабораторията на Карлсън. Реши да се махне шест месеца след назначението си. Вероятно беше за добро, понеже повечето от студентите на Карлсън страдаха от вечно треперещи ръце и имаха вид на хора, неспали цяла година.

Доктор Карлсън може и да беше млада университетска рок звезда, същински вундеркинд по биология, но беше зъл и свръхкритичен и от начина му на говорене и гържане, ставаше видно, че се има за единствения годен да прави научни изследвания в катедрата по

биология на „Станфорд“. А вероятно и в целия свят. Носеше му се страшната слава на начумерен, противен, всяващ страх гадняр.

А Олив току-що го беше целунала.

Не знаеше колко се проточи тишината, именно той я наруши. Доктор Карлсът застана пред Олив, заплашителен с тъмните си очи и още по-тъмна коса, впил поглед в нея от своите метър и осемдесет и един господ знае колко сантиметра – сигурно беше с около една педя по-висок от нея. Мръщеше се – Олив разпознаваше отлично това негово изражение. Беше го видяла вече на един семинар на катедрата. Обикновено гледаше така, преди да вдигне ръка, за да посочи някой фатален недостатък в работата на говорещия.

Разрушителят на изследователски кариери, Олив беше дочула веднъж научната си ръководителка да го нарича така.

Всичко е наред. Няма страшно. Няма нищо страшно. Тъкмо се канеше да се престори, че не се е случило нищо, кимна му учтиво и тръгна да се измъква на пръсти. *Супер, страхотен план.*

– Вие не ме ли... Не ме ли целунахте? – прозвуча гласът му, озадачен и може би малко задъхан. Устните му бяха пълни и пухкави и... боже. Тя ги беше целунала. Изключено беше да се измъкне, като отрече онова, което току-що бе направила.

И все пак си струваше да опита.

– Не.

За нейна изненада това май свърши работа.

– Аха. Тогава добре – кимна Карлсът и се обърна. Изглеждаше леко поуцгубил посоката. Направи няколко стъпки по коридора и стигна до чешмата – може би поначало беше тръгнал натам.

Олив почти повярва, че се е измъкнала, но той спря

и се обърна със скептично изражение.

– Сигурна ли сте?

По дяволите.

– Аз... – Тя скри лице в ръцете си. – Не е каквото изглежда.

– Добре. Аз... Добре – бавно повтори той. Гласът му беше дълбок и нисък и звучеше така, сякаш всеки миг щеше да се вбеси. Сякаш вече е бесен. – Какво става?

Нямаше как да го обясни. Всеки нормален човек щеше да реши, че положението, в което се намира Олив, е необичайно, но Адам Карлсън, който явно гледаше на съпричастността като на грешка в системата, а не като на изконно човешко качество, едва ли щеше да я разбере. Тя отпусна ръце до тялото си и си пое дълбоко дъх.

– Аз... вижте, не искам да съм груба, но това не ви влиза в работата.

Той я зяпна за миг и кимна.

– Ама разбира се. Точно така. – Изглежда, се беше окопитил, вече не звучеше толкова изненадано, а си беше възвърнал обичайния тон – сух и лаконичен. – Просто ще отида в кабинета си и ще напиша едно оплакване според глава Девет.

Олив въздъхна от облекчение.

– Да. Това би било страхотно, понеже... Чакайте. Какво ще напишете?

Карлсън наклони глава.

– Глава Девет е федерален закон, който защитава от сексуално посегателство в академични учреждения...

– Знам какво е глава Девет.

– Разбирам. Следователно я нарушавате по своя воля.

– Аз... Моля? Не. Не, нищо такова!

Той сви рамене.

– Сигурно съм се объркал. Вероятно някоя друга ми се нахвърли преди малко.

– Нахвърли... Не съм ви се нахвърляла!

– Целунахте ме.

– Но не и *истински*.

– Без най-напред да получите съгласието ми.

– Аз *ви попитах* дали може да ви целуна!

– И после го направихте, без да изчакате отговора ми.

– Какво? Вие се съгласихте.

– Моля?

Тя се намръщи.

– Попитах дали може да ви целуна и вие се съгласихте.

– Нищо подобно. Вие попитахте дали може да ме целунете и аз изсумнях.

– *Почти съм убедена*, че чух да се съгласявате.

Той повдигна вежда; за минута Олив си позволи да сънува с отворени очи и да помечтае как дави някого. Доктор Карлсън. Себе си. И двете възможности ѝ се сториха привлекателни.

– Вижте, наистина съжалявам. Беше странно. Не можем ли просто да забравим за случилото се?

Той дълго я измерва с очи; тгловатото му лице беше сериозно, в изражението му имаше нещо, което ѝ убягваше, защото беше страшно заета отново да си отбелязва колко ужасно висок и широкоплещест е Карлсън. Направо огромен. Олив открай време си беше слаба, даже слабичка, но момичетата, високи над метър и седемдесет, рядко се чувстваха дребни. Поне докато не се озовяха до Адам Карлсън. Естествено, тя знаеше, че е висок, виждала го беше във Факултета или как крачи през кампуса, бяха се возили заедно в асансьора, но никога не бяха разговаряли. За първи път стояха толкова

близо един до друг.

С изключение на случилото се преди секунда, Олив. Когато ти почти завря език в неговата...

– Нещо не е наред, така ли? – Въпросът прозвуча почти загрижено.

– Моля? Не. Всичко е наред.

– Защото – продължи той спокойно – целуването на непознат посред нощ в научна лаборатория би могло да е знак, че има някакъв проблем.

– Няма.

Карлсът кимна замислено.

– Много добре. В такъв случай очаквайте поща през следващите дни. – Понечи да я подмине. Олив се обърна и извика към него:

– Дори не ме попитахте как се казвам!

– Убеден съм, че всеки може да разбере, след като сте влезли с пропуск в лабораторията след края на часовете. Приятна вечер.

– Чакайте! – Тя се наведе напред и го хвана за китката, за да го спре.

Той се закова веднага на място, макар да беше очевидно, че може да се освободи без никакво усилие, и многозначително погледна към мястото, където пръстите ѝ обгръщаха кожата му – точно под часовника, вероятно струващ колкото половината от годишната ѝ стипендия на докторант. Или пък цялата.

Олив веднага го пусна и отстъпи назад.

– Извинявайте, нямах намерение да...

– Целунахте ме. Обяснете.

Олив прехапа долната си устна. Наистина здраво беше сгазила лука. Налагаше се веднага да му каже.

– Ан Фам. – Огледа се, за да се увери, че приятелката ѝ наистина я няма. – Момичето, което мина покрай нас, е докторант в катедрата по биология.

Карлсън не показа с нищо, че му е известно коя е Ан.

– Тя има... – Олив прибра кичур коса зад ухото си. Ето тук вече историята ставаше смущаваща. Сложна и леко детинска. – Имаше едно момче в катедрата, с което излизах. Джереми Лангли, червенокос е, работи с доктор... Няма значение, излизахме няколко пъти и после го заведох на купона по случай рождения ден на Ан. И те... ами те... някак си допаднаха и...

Олив затвори очи. Вероятно идеята беше лоша, защото сега сякаш отново виждаше как най-добрата ѝ приятелка и момчето, с което излизаше, се закачат край боулинга, сякаш са се познавали цял живот; неизчерпаемия им извор на теми за разговор, смеха и начина, по който в края на вечерта Джереми следи с очи всяко движение на Ан. Болезнено ясно стана от кого се интересува. Олив махна с ръка и се опита да се усмихне.

– Накратко, след като с Джереми скъсахме, той покани Ан на среща. Тя отказа, понеже... така повелява законът на женското приятелство, но аз съм сигурна, че *наистина* го харесва. Страхува се да не се засегна и независимо колко ѝ повтарям, че всичко е наред, тя не ми вярва.

Да не споменаваме, че онзиден случайно я чух да доверява на приятеля ни Малкълм, че според нея Джереми бил страхотен, но никога не би ме предала, като излезе с него. Звучеше много унило. Разочарована и несигурна – нищо общо нямаше със смелата, невероятна Ан, с която съм свикнала.

– Затова я излъгах, казах ѝ, че вече излизам с друг. Тя е най-добрата ми приятелка и за първи път я виждам увлечена така по момче. Искам да изживее щастливите моменти, които заслужава, и съм сигурна, че би направила същото за мен... – Олив осъзна, че се е разприказ-

вала и че на Карлсътн изобщо не му пука за тези неща. Спря и преглътна с пресъхнала уста. – Тази вечер. Казах ѝ, че ще излизам на среща *тази вечер*.

– Аха. – Изражението му беше неразгадаемо.

– Но не излязох. Затова реших да дойда да поработя върху експеримента си, само че и Ан се появи. Не биваше да е тук. А беше. Вървеше насам. Много се паникьосах. – Олив прокара ръка по лицето си. – Не мислех трезво.

Карлсътн мълчеше, но една искрица в погледа му показваше, че се е замислил. *Очевидно*.

– Трябваше да направя така, че тя да повярва, че наистина съм на среща.

Той кимна.

– И целунахте първия човек, който ви се изпречи в коридора. Каква желязна логика.

Олив трепна.

– Ами сега, когато го описвате така, може би не подбрах идеалния момент.

– Може би.

– Но не беше и най-лошият! Почти съм сигурна, че Ан ни видя. Сега си мисли, че съм имала среща с вас и дано се почувства свободна да излезе с Джереми и... – Тя поклати глава. – Вижте, много, страшно много съжалявам за целувката.

– Така ли?

– Не подавайте жалба срещу мен. Наистина си помислих, че се съгласихте. Давам ви дума, че не съм имала намерение да...

Изведнъж сериозността на онова, което току-що беше направила, се стовари отгоре ѝ с пълната си тежест. Целунала беше първия попаднал ѝ мъж, оказал се най-неприятният член на катедрата по биология, на когото се носеше страшна слава. Сбъркала беше *изсум-*

тяване със съгласие, на практика му се беше нахвърлила в коридора и сега той я гледаше странно и умислено, огромен, съсредоточен, близо до нея и...

По дяволите.

Може би защото беше късно вечерта. Може би защото беше пила кафе преди шестнайсет часа. А може би защото Адам Карлсън стоеше, свел поглед към нея, *така*. Изведнъж, цялата ситуация ѝ дойде в повече.

– Всъщност вие сте напълно прав. Много, много съжалявам. Ако по някакъв начин сте се почувствал тормозен от мен, наистина трябва да подадете оплакване, защото така е честно. Постъпката ми е ужасна, макар че всъщност не исках изобщо... Не че има значение какво съм искала, по-скоро как вие ще възприемете...

По дяволите, по дяволите, по дяволите.

– Сега ще си вървя, нали? Благодаря и... много, страшно много съжалявам. – Олив се завъртя и хукна по коридора.

– Олив – чу го да вика след нея. – Олив, чакайте...

Не спря. Профуча по стълбите към първия етаж, после през сградата и алеите из слабо осветения кампус на „Станфорд“, подмина едно момиче, което разхождаше куче, и група студенти, които се смееха пред библиотеката. Продължи, докато не се изправи пред вратата на апартамента си; спря колкото да отключи, и отиде право в стаята си с надеждата да не се среща със съквартиранта си и поредния му гост тази вечер.

Чак когато се стовари на леглото и впери поглед в засиялите в мрака звезди, залепени на тавана ѝ, осъзна, че е пропуснала да провери лабораторните си мишки. Оставила беше лаптопа си на масата, а пуловерът ѝ беше някъде из лабораторията и напълно бе забравила да купи кафе от магазина, както бе обещала сутрин-

та на Малкълм.

По дяволите. Какъв сканен ден!

Изобщо не се запита защо доктор Адам Карлсън – всеизвестният гадняр – я беше извикал по име.

За автора

Али Хейзълуд е родена в Италия, но е живяла в Германия и Япония, преди да се премести в САЩ, за да завърши докторантура по невронаука. Професор, автор на многобройни научни статии. В свободното си време обича да тича, да яде торта и да гледа научнофантастични филми с половинката си.

www.alihazelwood.com